

servative denne Holdning. Statens finansielle Stilling er jo aldeles ikke rystet. Det kommende Statsregnskab vil sandsynligvis, efter hvad der foreligger allerede ved Tillægsbevillingsloven, udvise et Overskud paa en halv Snes Millioner Kroner, og Pristallet er stadig dalende, hvad der jo betyder betydelige Besparelser for Staten, først og fremmest paa Tjenestemændenes Lønninger. Ved den Pristalsnedgang, som har fundet Sted, siden Overenskomsten om Konjunkturtillæget oprettedes, er Pristallet saaledes faldet saa meget, at Staten sparer 30 Mill. Kr. aarlig. Ingen tvivler jo om, at Pristallet i den kommende Tid vil gaa yderligere ned og dermed bringe Tjenestemandslønningerne til at dale yderligere. Saa Hensynet til Statens Finanser kan de Konservative efter vor Opfattelse ikke paaberaabe sig. Nu hører vi den ærede Ordfører paaberaabe sig, at det er daarlige Tider — han maleder Fanden paa Væggen, som man siger, med Hensyn til vor økonomiske Situation —, men i den Udtalelse, som det konservative Parti fremkom med som Svar paa Tjenestemændenes Forespørgsel før sidste Valg, paaberaabte man sig kun Hensynet til Statens finansielle Stilling, og jeg vil altsaa hævde, at Statens øjeblikkelige finansielle Stilling berettiger ikke det konservative Parti til at gaa fra sit Løfte.

Men der er jo foregaaet noget andet, som den ærede Ordfører ogsaa var inde paa, nemlig dette, at Embedsklassernes Repræsentanter bag Funktionærklassernes Ryg har indladt sig paa Særforhandlinger med Regeringen og derved opnaaet nogle Lempelse i Regeringens oprindelige Forslag. Jeg kan nu ikke se, at denne Omstændighed fritager de Konservative for at holde deres Løfte til Tjenestemændene om ikke at røre ved Konjunkturtillæget før 1. April 1928, men hvorvidt de Konservative vil holde det eller ej, vil nu vise sig ved Afstemningen. De af de Konservative, der føler sig bundne af deres Gruppens Løfte til Tjenestemændene, maa efter vor Mening stemme for de socialdemokratiske Ændringsforslag, da deres egne Partifæller jo ikke har stillet noget Ændringsforslag i saa Henseende.

Men der er jo ogsaa nogle konservative Medlemmer, der baade offentligt og privat har udtalt sig for en i alt Fald noget lempeligere Nedskæring af Tjenestemændenes Lønninger end den af Regeringen foreslaaede mere haardhændede, om jeg saa maa sige. For disse ærede Medlemmer er der jo fra radikal Side stillet Ændringsforslag om en mindre haardhændet Afklaps-

ning af de ugifte Tjenestemænd f. Eks. og om den saakaldte „Aftrapning“, hvorefter de højest lønnede Tjenestemænds Nedskæring allerede finder Sted den 1. Juli d. A., medens de mindre vellønnede Klassers først finder Sted efterhaanden, den 1. Oktober d. A., den 1. Januar og 1. April n. A. Her er altsaa noget for enhver Smag, og det skal da blive interessant at se, hvorledes de ærede konservative Medlemmer vil stille sig til de af os andre stillede Ændringsforslag, der er Udtryk for disse ærede Medlemmers tidligere udtalte Ønsker og Løfter.

Jeg maa udtale som mit Partis Mening, at den højtærede Finansminister har handlet i høj Grad illoyalt mod Funktionærklasserne ved at indlade sig i Særforhandlinger med Embedsmandsklassernes Repræsentanter. Den højtærede Finansminister burde efter vor Mening have tilkaldt ogsaa Funktionærklassernes Repræsentanter til denne Forhandling. Ganske vist blev Funktionærklassernes Repræsentanter tilkaldt bagefter, da det hele var forbi, men kun for at erholde Meddelelse om, hvad der var sket under Forhandlingerne med Embedsmandsklassernes Repræsentanter, og med Tilføjelse af, at der intet kunde forandres ved det opnaaede Resultat. At denne Fremgangsmaade har været til Skade for Funktionærklasserne, ses jo bedst deraf, at den store Nedskæring er sket paa Dyrtdstillæget, som er ens for alle Tjenestemænd, og hvor Nedskæringen derfor rammer de mindre lønnede haardest, medens den mindste Nedskæring er foretaget paa Konjunkturtillæget, som er gradueret, og hvor den derfor rammer Tjenestemændene mere retfærdigt i Forhold til Lønningernes Størrelse. Ligeledes falder en væsentlig Del af Nedskæringen, nemlig 1.350.000 Kr., paa de saakaldte „særlige Ydelser“ og rammer derved næsten udelukkende de mindst lønnede Tjenestemænd. Embedsmandsklassernes Repræsentanter har, som det heraf vil ses, ikke ført deres lyssky Forhandlinger bag Funktionærklassernes Ryg for ingenting.

Endelig maa jeg sige et Par Ord om vore Ændringsforslag til Ministerpensionerne, idet jeg dog ogsaa herom kan henholde mig til, hvad jeg udtalte ved Sagens første Behandling. Det er stadig mit Partis Opfattelse, at det vil være en Ulykke for Landet, at Ministre faar Lov til at bibeholde deres Stillinger i private Foretagenders Tjeneste, og vi stiller derfor Forslag om dette Forhold under Nr. 28. Men naar man nægter Ministre at bibeholde noget Hverv udover Rigsdagsvirksomhed, saaledes som vi gør det ved